

รอดตายได้เพราะบารมีหลวงพ่ोजรัญ

รัมภา กลิ่นรอด

จากหนังสือ กฎแห่งกรรม – ธรรมปฏิบัติเล่มที่ ๑๑

พระราชสุทธินายกมงคล (หลวงพ่ोजรัญ ฐิตธมฺโม)

วัดอัมพวัน สิงห์บุรี

R11004

ดิฉัน นางรัมภา กลิ่นรอด เป็นลูกศิษย์หลวงพ่ोजรัญมานานแล้ว จำได้ว่าเริ่มเข้ามาหัดปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันตั้งแต่ตัวเองอายุประมาณ ๔๙ ปี ปัจจุบันดิฉันอายุ ๕๗ ปีเต็มแล้ว ครอบครัวเราเป็นลูกศิษย์หลวงพ่ोजรัญกันทั้งบ้าน ที่ดิฉันมีอายุรอดมาได้จนถึง ๕๗ ปีนี้ก็เพราะได้บารมีหลวงพ่อก้มครองช่วยแม่เมตตาให้ เหตุที่ดิฉันแน่ใจว่ารอดตายได้เพราะหลวงพ่อก้มช่วยเป็นดังนี้

เมื่อกลางปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ดิฉันไม่สบายปวดตามเนื้อตามตัว ปวดหลัง ปวดไหล่ ไหล่บวมเป็นประจำ ดิฉันไปรับการรักษาที่โรงพยาบาลและไปให้แพทย์แผนโบราณบีบให้ อากาาก็ทุเลาลงบ้าง ทุเลापวดได้ประมาณ ๑ อาทิตย์ก็ปวดอีก ดิฉันก็ไปโรงพยาบาล และไปบีบอีกเดี๋ยวปวดมาก เดี่ยวปวดน้อย เป็นอยู่อย่างนี้ จนปี ๒๕๓๖ อากาการเริ่มมากขึ้น ปวดมาก ปวดจนนอนไม่ได้ ยกแขนไม่ได้ ใส่เสื้อเองไม่ได้ หวีผมเองไม่ได้ ปวดจนร้องครางทั้งคืน ลูกสาวจึงพาไปหาหมอจีนให้รักษา หมอจีนช่วยรักษาให้ยารับประทานและฉีดยา หมดไปหลายหมื่นบาท ก็พอทุเลาลงบ้าง พอช่วยตัวเองได้เล็กน้อย เริ่มใส่เสื้อ หวีผมได้ แต่ลึก ๆ แล้วตัวเองยังรู้สึกว่ามันปวดลึก ๆ ปวดอยู่ข้างในตามข้อมือ ข้อเท้า หัวไหล่ยังบวมบ้างยุบบ้าง เป็นบางวันจนกระทั่งถึงเดือนเมษายน เป็นวันครบรอบวันเกิดของสามีดิฉัน เราเคยไปถือศีล ปฏิบัติธรรมด้วยกันทุกปีในช่วงวันเกิด จึงกำหนดเดินทางไปวัดอัมพวันในวันที่ ๑๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๖ ไปพร้อมกับพิศมัย พี่ประภาศ หงษ์จินดา พี่สาวพี่เชย ถึงเวลาสามีและน้องสาวดิฉันได้ทักท้วงว่า เลื่อนไปถือศีลก่อนจะดีกว่า เพราะว่าดิฉันยังบวมอยู่ เกรงว่าไปเดินจงกรมไม่ไหว แต่ดิฉันเองกลับไม่ยอมเลื่อนการเดินทางไปวัด คิดว่าตั้งใจแล้วก็ไม่ยากโลเล พอทนได้ก็ไปถือศีลดีกว่า ทนเจ็บเอาหน่อย กลางคืนวันที่ ๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๖ ก่อนเข้านอนดิฉันก็สวดมนต์ ตั้งจิตอธิษฐานว่า พรุ่งนี้ลูกจะไปถือศีลปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน ขอให้ลูกไปได้ อย่ามีอุปสรรคขัดข้อง ให้เดินทางปลอดภัย ให้ได้เข้ากราบหลวงพ่อก้มแล้วเข้านอน

เช้าวันที่ ๑๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๖ ก็เตรียมตัวเดินทางโดยลูกสาวขับรถไปส่ง พอขึ้นขึ้นรถ ทุกคนมีจิตใจผ่องใส พี่สาว พี่เชย สามี และลูก ๆ คุยกันตลอดทาง แต่ตัวดิฉันเองไม่อยากจะคุย พอขึ้นรถได้ ก็ตั้งใจ ยกมือพนมขึ้นจรดเหนือหัว ขอให้ลูกและคณะเดินทาง

ปลอดภัย วันนี้ขอให้ลูกได้เข้ากราบหลวงพ่อก่อนที่ตั่งจิตขอพบหลวงพ่อก่อนก็เพราะรู้สึกตัวเองไม่ค่อยสบาย เจ็บตามเนื้อตามตัว แต่ไม่มากนัก ยังพอทนได้ มีความรู้สึกอยากกราบหลวงพ่อยากบอกหลวงพ่่ว่าตัวเองไม่ค่อยสบาย อยากขอบารมีหลวงพ่ให้ช่วยคุ้มครอง เมื่อกำหนดจิตอยากกราบหลวงพ่แล้ว ก็สวดอิติปิโส ห่องเดียวไปตลอดทาง ไม่ค่อยจะพูดกับใคร ลูกพูดด้วยก็ถามคำตอบคำจนถึงวัด เข้าไปกราบแม่ใหญ่ แล้วไปลงทะเบียนที่คุณแม่ชีสมคิด เอาข้าวของเก็บเข้าห้อง รอเวลาตอนเย็นไปรับศีล รับกรรมฐานจากหลวงพ่ รู้สึกดีใจที่จะได้กราบหลวงพ่ตามที่ได้ตั่งจิตขอไว้ หลังจากเสร็จพิธีรับศีล รับกรรมฐานแล้ว หลวงพ่เทศน์จบแล้ว ก็อนุญาตให้ผู้ถือศีล เข้ากราบถวายของและปัจจัยตามลำดับ ดิฉันก็ได้คลานเข้าไปกราบถวายปัจจัย รอจนทุกคนถวายกันหมดแล้ว ดิฉันจึงคลานเข้าไปเป็นคนสุดท้ายเมื่อถวายปัจจัยแล้ว ดิฉันได้กราบเรียนหลวงพ่ว่า “หลวงพ่เจ้าคะ ตัวลูกเองไม่ค่อยสบาย มันเจ็บตามตัวทั่วตัว เจ็บตลอดเวลา เวลาเดิน เวลานั่ง เวลานอน เจ็บไม่พัก ได้ไปรักษาหมดตัวไปหลายแล้ว ก็ยังไม่หาย รู้สึกว่ามันจะเป็นมากขึ้น ลูกมากกราบหลวงพ่ ขอบารมีหลวงพ่เป็นที่พึ่ง ขอบารมีหลวงพ่ช่วยเมตตาอุกด้วยเจ้าคะ” หลวงพ่มองเห็นแล้วถามว่า “นี่เราจะมาอยู่กี่วัน” “อยู่ ๗ วันเจ้าคะ” ดิฉันตอบ หลวงพ่ก็สั่งว่า “ปฏิบัติเลิกแล้ว ให้แม่ชีพาไปหาที่กุฎิ” ดิฉันก็ถามอีกว่า “ปฏิบัติครบ ๗ วันแล้ว ให้ไปหาที่กุฎิหรือคะ” หลวงพ่บอกว่า “ไม่ใช่ หมายความว่า คี้นี่ หลังจากเลิกปฏิบัติแล้ว ให้แม่ชีพาไปหาที่กุฎิเลย” ดิฉันตอบ “เจ้าคะ” ก้มลงกราบด้วยความดีใจและโล่งใจ รู้สึกว่าตัวเองมีที่พึ่งแล้ว ก้มลงกราบแล้วคลานถอนออกไป คี้นี้ก็อยู่ปฏิบัติกันที่ศาลาจน ๒๐.๐๐ นาฬิกา คุณแม่ชีก็ปล่อยให้พัก ดิฉันได้เข้าไปบอกคุณแม่ชีว่า “หลวงพ่สั่งไว้ว่า เมื่อเลิกปฏิบัติแล้ว ให้คุณแม่ชีพาดิฉันไปพบที่กุฎิ” คุณแม่ชีก็กรุณาพาไปทันที เมื่อถึงกุฎิหลวงพ่ ดิฉันคอยอยู่ข้างล่าง คุณแม่ชีขึ้นไปพบหลวงพ่ สักครู่ก็ลงมาพร้อมกับมีแก้วใส่น้ำมาให้ บอกว่า “หลวงพ่ให้ยามารับประทาน” ดิฉันรับยาดื่มขึ้นเหนือหัว “ขอบารมีหลวงพ่ช่วยรักษาให้ลูกหายเจ็บหายไข้ด้วยเจ้าคะ” แล้วดื่มยาหมดแก้ว เสร็จแล้วลาคุณแม่ชีกลับที่พัก คี้นี้นอนไม่ค่อยหลับเพราะปวดตามตัว

เช้าวันที่ ๑๑ ตี ๔ ก็ลุกขึ้นปฏิบัติธรรมตามปกติ แต่ก็ทำไม่ได้เต็มที่เพราะเดินไม่ค่อยไหว มันเจ็บตามตัวไปหมด เดินบ้าง นั่งบ้าง กำหนดได้บ้างไม่ได้บ้าง ตอนสายคุณแม่ชีก็เอายามาให้ดื่มอีก ทนปฏิบัติอยู่นาน พอตกค่ำคุณแม่ชีก็เอายามาให้ดื่มอีก ผ่านไปได้อีกหนึ่งวัน

เช้าวันที่ ๑๒ ตี ๔ ตื่นตามปกติ รู้สึกเจ็บไปหมดทั้งตัว แขนขา มันแข็ง ๆ ต้องฝืน จะลุกขึ้นก็ลำบาก ต้องเกาะข้างฝาโหนตัว หรือเหนี่ยวโต๊ะ เหนี่ยวหน้าต่าง จึงจะลุกขึ้นได้ เวลาเดินก็ขัดโคนขาและปวดมาก ตอนสายคุณแม่ชีก็เอายามาให้ดื่มอีก ตอนกลางคืนปวดมาก

นอนไม่ได้ ต้องสวดอิติปิโสฯ บ้าง กำหนดบ้าง ตลอดคืน คุณแม่ซึ่งสั่งไว้ว่า เวลาปวดให้กำหนดไป ปวดหนอ ปวดหนอ ก็พยายามทำตามที่คุณแม่ชีบอก

เช้าวันที่ ๑๓ ตี ๔ ลูกขึ้นปฏิบัติธรรมตามปกติ วันนี้มีอาการทรมาณขึ้น คอแข็ง มีเม็ดขึ้นในคอ เจ็บคอ บริเวณใกล้ต่อมทอนซิล ไม่รู้เป็นอย่างไร ใจมันวูบขึ้นมาทันที บอกตัวเองว่าอาการไม่ดี แล้วน้ำตาร่วงลงมาเอง เริ่มเดินไม่ค่อยไหว ต้องคลานเอา ตอนสายคุณแม่ชีเอายามาให้ตามเคย ทานยาแล้วลงไปหาแม่ใหญ่ บอกแม่ใหญ่ “ลูกเป็นอะไรไม่ทราบ คอแข็ง มีเม็ดขึ้นในลำคอ และเจ็บในลำคอคะ แม่ใหญ่กรุณาช่วยปัดเป่าให้ลูกทีคะ” แม่ใหญ่ก็ได้กรุณาเป่าให้ กราบขอบพระคุณแม่ใหญ่ แล้วกลับขึ้นห้อง ปฏิบัติต่อ ได้บ้างไม่ได้บ้าง ส่วนใหญ่จะนั่งกำหนด เวลาปวดมาก็นอนกำหนด

วันที่ ๑๔ เหมือนเดิม แต่อาการยิ่งเพิ่มขึ้น ลงไปให้แม่ใหญ่เป่าอีกครั้ง มีอาการไอเพิ่มขึ้น ไอมาก ๆ ก็หอบหายใจไม่ทัน มันเจ็บระบบไปหมด กระทั่งบนศีรษะก็บวม หันในปากปวดหมด เหมือนกับว่ามันโยกทั้งปาก คุณแม่ชีสมคิดได้กรุณาเอาทั้งยากิน ยาพ่นคอ ยาทามาให้ แล้วบอกว่าอย่าตกใจ พยายามกำหนดให้มาก ๆ ตอนเย็นของวันนี้ คุณแม่ชีพาคณะปฏิบัติธรรมไปศาลาเพื่อฟังเทศน์ ดิฉันได้พยายามตามไปด้วย เพราะดิฉันชอบฟังเทศน์ของหลวงพ่อ ฟังแล้วจดจำเอาไว้สอนตัวเองในสิ่งที่ควรทำหรือไม่ควรทำ บางครั้งฟังแล้วน้ำตาไหล มันไหลของมันเอง ฟังแล้วมีกำลังใจที่จะทำความดีตั้งใจปฏิบัติมากขึ้น เมื่อเทศน์สั่งสอนจบก็ถวายสังฆทาน ถวายปัจจัย ดิฉันก็คลานเข้าไปถวายปัจจัยด้วย เมื่อถวายแล้วดิฉันก็บอกหลวงพ่อว่า “หลวงพ่อเจ้าคะ ลูกแย้แล้ว ลูกเจ็บเหลือเกิน เดินไม่ไหวแล้ว ต้องคลาน หลวงพ่อช่วยลูกด้วยเจ้าคะ” หลวงพ่อก็ตอบว่า “อดทนหน่อย พยายามกำหนดเข้าไว้เรากำลังช่วยอยู่แล้ว” ดิฉันก็มาราบแล้วคลานถอยออกไป หลวงพ่อก็ลงจากศาลาไป คุณแม่ชีพาคณะปฏิบัติกลับที่พัก วันต่อมาเหมือนเดิม เจ็บปวดทรมาณคลานอยู่ในห้อง ได้รับความกรุณาจากคุณแม่ชีช่วยดูแลอยู่จนครบ ๗ วัน ถึงวันที่จะลาศีลกลับบ้าน ดิฉันจึงชวนพี่สาวไปหาหลวงพ่อที่กุฏิเพื่อกราบลากลับและขอยาไปทานต่อที่บ้าน เมื่อไปถึงกุฏิ หลวงพ่อกำลังจะออกไปธุระข้างนอกไปงานศพ หลวงพ่อลงจากข้างบน ดิฉันรีบก้มลงกราบและบอกว่า “ลูกมาอยู่ปฏิบัติครบ ๗ วันแล้ว จะมากราบลาขออนุญาตกลับและขอยาไปทานต่อที่บ้านเจ้าคะ” หลวงพ่อตอบว่า “ยาที่เราให้กินอยู่เป็นยาช่วยชีวิตคนมาหลายรายแล้วนะ คนเรานั้นอยู่ที่ศรัทธา เราพูดไปเชื่อก็ดี ไม่เชื่อก็ไม่ดี” พูดแล้วหลวงพ่อก็ออกเดินจะไปขึ้นรถ ดิฉันเห็นทำไม่ได้ ลูกตามก็ไม่ทัน ขามันแข็ง ก็เลยพูดเสียงดังตามหลังไปว่า “หลวงพ่อเจ้าขา ลูกเชื่อเจ้าคะ เชื่อทุกอย่าง หลวงพ่อจะให้ลูกทำอย่างไร ลูกเชื่อทั้งนั้น ขอให้หลวงพ่อสั่งเถิดคะ ลูกจะทำ

ตามที่หลวงพ่อสั่ง ลูกไม่มีที่พึ่ง ขอบารมีหลวงพ่เป็นที่พึ่งเจ้าค่ะ” หลวงพ่อไม่ตอบ เดินไปขึ้นรถออกไปประชุมงานศพข้างนอก ดิฉันชวนพี่สาวกลับไปพัก ถึงที่พักแล้วดิฉันคิดเฉลียวใจในคำพูดของหลวงพ่อบอกว่า “ยาที่เราให้กินอยู่นี้จะเป็นยาช่วยชีวิตคนมาหลายรายแล้ว” แสดงว่า การเจ็บป่วยของเราเองคงเข้าขั้นถึงชีวิตแน่ จึงบอกพี่สาวว่า “ตกลงตัวดิฉันจะยังไม่ลาศีล อยากจะรอฟังคำสั่งหลวงพ่อก่อนว่า จะให้ดิฉันทำอะไรต่อไป ให้พี่ ๆ กับสามีลาศีลกลับไปก่อน”

เช้าวันรุ่งขึ้น คุณแม่ซีก็เอายาลงมาให้แล้วบอกว่า “พี่รึมภา หลวงพ่อสั่งมาว่า พี่ยังกลับไม่ได้ พี่เป็นมะเร็งน้ำเหลือง ถ้ากลับไปโรงพยาบาลตอนนี้ ต้องตายแน่” ดิฉันยกมือขึ้นเหนือหัว สาธุ ตกลงใจทันทีว่ายังไม่กลับบ้าน ให้พี่สาวกับสามีกลับไปก่อน สามีดิฉันกับพี่สาวตกใจ จะรีบเช่ารถพากลับไปโรงพยาบาล ส่วนดิฉันบอกไม่ยอมกลับ ขออยู่วัดถือศีลต่อสามีอยากพากลับ คุณแม่ซี คุณแม่จ๋าชื่น พี่สมประสงค์ และผู้ใหญ่ในวัดอีกหลายท่านได้ทักท้วงสามีดิฉันว่า หลวงพ่อทักแล้วนะ ควรให้อยู่วัดต่อ สรุปแล้วตกลงให้สามีโทรศัพท์ไปหาลูกสาวที่กรุงเทพฯ ให้มาดูแลแม่ต่อ เพราะช่วยตัวเองไม่ค่อยไหว เย็นนั้นลูกสาวก็มาถึงวัดเพื่ออยู่ดูแลดิฉัน พี่สาวพี่เขยสามีก็กลับไป ดิฉันนอนป่วยอยู่ในวัดก็ถือศีลแปด ก็นั่ง ๆ นอน ๆ กำหนดไป เวลาปวดมากก็ยกมือขึ้นจบเหนือหัว อารานาขอบารมีหลวงพ่ช่วยลูกด้วยเจ้าค่ะ เข้าเย็นลูกจะลงไปขอยามาให้ทุกวัน เป็นอยู่อย่างนี้จนสิ้นเดือน อาการก็ยังทรงอยู่ ก็คิดว่าไม่รู้ตัวเองจะต้องนอนปวดอยู่อย่างนี้อีกนานเท่าไร เกรงใจทางวัดก็เกรงใจ สงสารลูกก็สงสาร ต้องทำงานทางกรุงเทพฯ ไปเฝ้าแม่ทั้งกลางวันกลางคืน ไม่ได้หลับไม่ได้นอน ไม่มีใครผลิตเปลี่ยนเลย ปรึกษากันว่า จะกลับไปบ้านแต่ต้องขออนุญาตหลวงพ่อก่อน ขอยาไปทานต่อที่บ้าน ถ้าหลวงพ่ไม่อนุญาตก็คงไม่กลับ ปรากฏว่าหลวงพ่อนุญาตให้กลับบ้านได้ คุณแม่ซีสมคิดได้กรุณาจัดยาให้เอากลับไปทานที่บ้านด้วยโหลใหญ่ ไปอยู่บ้านแล้วทานยาต่ออาการยังทรงอยู่ ก็กำหนดไป สวดอิติปิโสฯ ไปทั้งวันทั้งคืน มันปวดจนไม่ได้นอน ยาหมดลูกสาวก็ไปขอที่วัดอีกหลายครั้ง จนกระทั่งตอนหลังลูกไปเอายาไม่ค่อยได้ เพราะยาไม่พอแจกหลวงพ่ทำให้ไม่ทัน มีคนป่วยไปขอยาหลายราย คุณแม่ซีได้รับรู้จากลูกสาวว่าแม่อาการยังไม่ดีขึ้น ยาที่จะหมดแล้ว คุณแม่ซีเลยแนะนำให้ทานยาหม้อต้มต่อ เป็นยาที่คุณแม่ซีเคยใช้รักษาให้พี่สาวของคุณแม่ซีหายมาแล้ว ตกลงทานยาที่คุณแม่ซีแนะนำให้ต่อ ยานี้แรงมากยิ่งทานยิ่งปวด ลูกสาวก็รีบไปหาคุณแม่ซี บอกแม่ยิ่งปวดมากขึ้น คุณแม่ซีบอกว่า ไม่เป็นไรพยายามกำหนดไว้และให้ทานยาแก้ปวดช่วยด้วยได้ ยานี้หม้อรับรองว่า ทานได้ ๕ หม้อแล้วอาการต้องดีขึ้น

ช่วงที่ทานหม้อที่ ๓-๔ อาการหนักมาก ปวดมาก ปวดจนต้องนอนอยู่กับที่ จะกระดิกตัว จะพลิกตัวเองยังไม่ไหว ต้องให้สามีหรือลูกสาวจับตัวยกพลิกให้ มันปวดจนตัวเองคิดว่านี่เราจะทนปวดแบบนี้ไปได้สักกี่วันหนอ เพื่อนบ้าน พี่น้องใกล้ไกล พากันมาเยี่ยมแล้วลงความเห็นว่าคุณดิฉันไม่รอดแน่ แอบบอกสามีให้พาดิฉันส่งโรงพยาบาล สามีบอกญาติว่า คนไข้ไม่ยอมไปโรงพยาบาล ดิฉันปวดจนต้องสั่งสามี สั่งลูกว่า ถ้าวันใดดิฉันอาการหนักจนพูดกันไม่รู้เรื่องขออย่างเดียวว่า ไม่ต้องพาไปโรงพยาบาล ขอให้พาไปหาหลวงพ่ोजริญที่วัดอัมพวัน ถ้ามันถึงกำหนดหมดยุค จะตายกลางทางก็ช่างมัน แต่ถ้าบุญยังพอมีอยู่บ้าง ก็คงจะทนไปถึงมือหลวงพ่อก่อน ขอบารมีหลวงพ่อกันแม่เมตตาให้ หลวงพ่อก็คงช่วยให้รอดตายได้ ดิฉันมั่นใจอย่างนั้น มั่นใจในคำสั่งของหลวงพ่อกัน อีกประการหนึ่ง คือเมื่อต้นปี ๒๕๓๓ ดิฉันได้เคยฝันว่าตัวเองอยู่ที่ไหนไม่ทราบ รู้แต่ว่าเป็นที่โล่งมีตมมาก มีผู้ชาย ๔ ท่าน ร่างสูงใหญ่ ไม่ใส่เสื้อนุ่งแต่ผ้าถักเขมรสีแดง ตรงมาหาดิฉัน แล้วสั่งว่าต้องไปแล้ว ถึงเวลาแล้ว ขณะที่สั่งนั้นปากของท่านทั้ง ๔ ไม่ได้ขยับขึ้นลงเหมือนพวกเรา แต่ทำไมดิฉันรับรู้ได้ว่าสั่งดิฉัน ดิฉันก็เถียงว่าจะไม่ไป ท่านทั้ง ๔ ก็บอกว่าต้องไป ดิฉันก็เถียงอีกว่าไม่ไป ดิฉันไม่มีความผิดอะไร จะพาไปไหนดิฉันไม่ไป แต่ท่านทั้ง ๔ กลับสั่งอีกว่า เขาสั่งมาต้องไปแล้ว และตรงเข้าจับแขนดิฉันตรงข้อมือ ลากข้างละ ๒ ท่าน ดิฉันก็เถียงว่า ไม่ไป ๆ พร้อมกับดิฉันไม่ยอมไป ท่านทั้ง ๔ ไม่ฟังเสียง ลากดิฉันไปกับพื้นจนขาทั้ง ๒ ข้างลากลู่ตามพื้นไป ดิฉันพยายามดิ้น แต่ดิ้นไม่หลุด ขณะที่ดิ้นอยู่นั้น เกิดความรู้สึกบอกตัวเองว่าไม่ไหวแล้ว ดิ้นไม่ไหวสู้แรงไม่ไหวแล้ว บอกตัวเองว่า สวดมนต์เถอะ ดิฉันจึงหยุดดิ้นแล้วเริ่มสวดมนต์ ทั้งที่ตกใจ กลัวมาก แต่ปากก็รีบสวดมนต์ สวดอิติปิโสฯ เป็นการใหญ่ เรียกว่าหลับหูหลับตาสวดกันเลย สวดไม่หยุด สวดไปได้พักใหญ่ ก็เห็นว่าท่านทั้ง ๔ ที่จับมือลากอยู่ค่อย ๆ เลื่อนหายไปทีละท่าน จนหมดทั้ง ๔ ท่าน

เข้าตื่นขึ้นมาก็เล่าให้ลูกกับสามีฟัง แล้วก็ผ่านไปไม่ได้เฉลียวใจ ไม่เข้าใจว่าเป็นลางบอกเหตุร้าย จนกระทั่งมาเจ็บหนักเจียนตาย และรอดตายได้เพราะบารมีหลวงพ่อกัน ซึ่งเคยสั่งสอนไว้ว่าให้สวดอิติปิโสฯ เป็นประจำ จะช่วยคุ้มภัยได้ ก็เป็นจริงอย่างว่า เพราะช่วงที่เจ็บหนัก กระตุกกระดิกตัวไม่ได้ ก็นอนท่องอิติปิโสฯ ตลอดทั้งวันทั้งคืน กำหนดพองยุบตลอดสลับกันไปตามแต่จะนึกได้ จิตใจมุ่งอยู่แต่สวดมนต์ เจ็บมาก ๆ ก็ยกมือขึ้นจับเหนือหัว อารธนาขอบารมีหลวงพ่อกันช่วยลูกด้วยเจ้าค่ะ นอนภาวนาอยู่หลายเดือน ลูกสาวเห็นแม่ทรุดหนัก ก็ไปวัดอัมพวันถือศีลปฏิบัติธรรม แผลส่วนกุศลให้แม่ประมาณ ๕ วัน เมื่อไปวัด ทุกคนที่วัด คุณแม่ใหญ่ คุณแม่จ๋าชื่น คุณแม่ชีสมคิด คุณตา พี่สมประสงค์ และอีกหลายท่านต่างกรุณาถามไถ่ ผากเยี่ยม ให้กำลังใจ ให้ศีลให้พรให้หายจากโรคร้ายฝากลูกสาวไปบอก

อาจารย์สมพร กรุณาส่งยาไปให้ที่บ้านทางไปรษณีย์ คุณวิไลได้กรุณาไปเยี่ยม เอายาไปให้ถึงที่บ้าน ดิฉันได้รับทราบด้วยความปลื้มใจ และสำนึกในบุญคุณของทุกท่านอยู่เสมอ เมื่อลูกสาวกลับไปบ้านเฝ้าแม่ต่อ เปลี่ยนให้พ่อไปถือศีลปฏิบัติธรรม แม่ส่วนกุศลให้ดิฉันด้วยอีก ๗ วัน ดิฉันนอนเจ็บอยู่ประมาณปีครึ่ง อาการจึงค่อยทุเลา และดีขึ้นเป็นลำดับ

จนปัจจุบันนี้ ดิฉันช่วยตัวเองได้แล้ว ไม่ต้องมีคนอุ้ม เริ่มมาถือศีลปฏิบัติธรรมได้บ้างแล้ว และรู้ตัวเองว่ารอดตายแน่แล้วในการเจ็บครั้งนี้ ด้วยบารมีของหลวงพ่อดีช่วยแม่เมตตาให้ และด้วยอานิสงส์ของการสวดอิติปิโสฯ ตามที่หลวงพ่อสอนไว้แน่นอน ลูกขอกราบแทบเท้าสำนึกในพระคุณของหลวงพ่อ คุณแม่ใหญ่ การบขอบพระคุณคุณแม่ซึ่งสมคิดและอีกหลาย ๆ ท่านมา ณ ที่นี้ด้วย ลูกขอกราบอาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย ให้ช่วยปกป้องและคุ้มครองหลวงพ่อ ให้มีพลังกำลังกาย กำลังใจเข้มแข็ง ปราศจากโรคร้ายเบียดเบียน จะได้ออยู่เป็นที่พึ่งของลูกศิษย์และสัตว์ผู้ยากทั้งหลายต่อไปอีกยาวนาน